

Bilag 3.**Beretning IV.****Den danske biologiske Station.****Indledning.**

I Efteraaret 1891 overdroges det mig af Indenrigsministeriet som Forstander for den biologiske Station at udføre Undersøgelser over vore Slynderfiskes og Slynderfiskeriers Forhold, for paa Basis af disse Undersøgelser at kunne oplyse og eventuelt bevare følgende Spørgsmaal for de danske Farvandes Vedkommende.

- Nr. 1. Hvor og i hvilken Udstrækning finder Ødelæggelse Sted af umoden, særlig ikke salgbar Gladfisk?
- Nr. 2. Hvilken Minimumsstørrelse bør fastsættes for Gladfisk, som det er tilladt at bringe i Land?
- Nr. 3. Er det ønskeligt at fastsætte Måskeviddebestemmelser for de forskellige Redstaber, der bruges til Fangst af Gladfisk?
- Nr. 4. Anses det for rigtigt at forbyde Fiskeri med Trawl i visse Perioder, paa visse Aarstider og Fiskepladser?
- Nr. 5. Hvorledes skulle saadanne Bestemmelser formuleres?

Svarene lyde i Korthed saaledes:

Ad Nr. 1. Fangst af ikke salgbar Gladfisk finder i stor Stil Sted i Limfjorden og ved Havhysterne i det nordlige Sjælland, det første Sted med Malehaandvaad, det andet Sted med Tobisvaad. Hvor stor Ødelæggelsen er, afhænger af Fiskernes Forgodtbefindende i høj Grad.

Egentlig Ødelæggelse af større, dog ikke tilstrækkelig voksne (umodne) Gladfisk vides ikke at finde Sted i større Stil.

Ad Nr. 2. Lader sig kun ad Forsøgets Vej nøjagtig afgøre; dog kan det siges, at Maalene næppe tør være mindre end:

For Røbspætter 8 Tommer til Haleroden, i Rattegat bedst 10 Tommer og i Limfjorden sandsynligvis 12 Tommer.

For Pighvar 12 Tommer til Haleroden.

For Slethvar 12 Tommer til Haleroden.

For Tunger 10 Tommer til Haleroden.

De andre Gladfisk (Hellefhynderen maaste undtagen) ere dels for lidet sejlvede til at fredes paa denne Maade, dels ere de uden Betydning for Fiskeriet i det Store og bør fredes alene ved Vedtægter i Smaavaande; undertiden stemmer det næppe med danske Interesser at frede dem overhovedet.